

Abrahamas misslyckade attack mot Ka'bah

Förutom åter utgrävningen av Zamzam-källan var den andra anmärkningsvärda händelsen under 'Abdul-Muttalabs tid invasionen av Makkah av Abraha, den abessiniske guvernören över Jemen. Han hade byggt en imponerande katedral i San'a', kallad Al-Qullays, till vilken han var fast besluten att leda om arabernas vällärd och handel. Han organiserade en välutrustad stor armé med hästar och elefanter och ledde under förevändning av att hans katedral hade skändats av en arab ett fälttåg mot Makkah i syfte att förstöra Ka'bah. Några arabstammar försökte sätta sig till motvärn mot honom på vägen, men de besegrades alla. Via Taaif nådde han slutligen Makkans omgivningar med sin armé och sina elefanter och plundrade och tog allt han kom åt i stadens utkanter, inklusive tvåhundra kameler tillhörande 'Abdul-Muttalib.

Abraha sände sedan sitt sändebud till staden för att tala om för dess "hövding" att han (Abraha) inte hade för avsikt att strida och döda dess folk utan enbart hade kommit för att montera ned Ka'bah. Om de därför underkastade sig fredligt skulle deras liv skonas. 'Abdul-Muttalib hade redan rådgjort med de andra klanernas hövdingar och man hade beslutat att det var meningslöst att motsätta sig Abrahamas oemotståndliga styrkor. När den senares sändebud kom till staden pekade alla ut 'Abdul-Muttalib som hövdingen att tala med. När sändebudet därför mötte 'Abdul-Muttalib underrättade denne honom om att Quraysh-folket inte hade för avsikt att

strida mot Abraha och snarare önskade en fredlig uppgörelse. 'Abdul-Muttalib inbjöds därför att träffa Abraha i dennes läger.

Åtföljd av några av sina söner och ett par andra ledare begav han sig med sändebudet till Abrahas läger. Det berättas att den senare var så imponerad av 'Abdul-Muttalabs personlighet och framtoning att han steg ned från sin tron och satte sig med den förre på en dyna lagd på golvet. Han bad sedan 'Abdul-Muttalib att säga vad han hade att säga. Den senare begärde att få sina tvåhundra kameler återlämnade. Abraha uttryckte sin förvåning och besvikelse och sade att han hade förväntat sig att Quraysh-ledaren skulle tala med honom om Ka'bahs öde och bönfälla honom att skona den. 'Abdul-Muttalib svarade lugnt att han endast var ägare till kamelerna, inte till Ka'bah — som hade sin Herre och Beskyddare — Vilken, om Han så ville, skulle se till dess säkerhet och skydd. Berusad av sin styrkas överlägsenhet svarade Abraha arrogant att Ka'bahs Herre inte skulle vara till någon nytta mot hans styrkor. 'Abdul-Muttalib anmärkte endast att det fick han (Abraha) och Herren avgöra. Efter att ha avslutat sitt samtal med Abraha återvände 'Abdul-Muttalib till staden och rådde Quraysh-folket att överge sina hem och söka skydd på bergstopp och i dalar för att se vad Abraha skulle göra med Ka'bah. 'Abdul-Muttalib själv gick, innan han lämnade sitt hem, till Ka'bah och bad och bönföll sedan vid dess dörr Herren att skydda Sitt hus. [60]

Herren ingrep verkligen för att rädda Ka'bah. Just när Abraha var på väg att störta ned över staden dök en enorm flock fåglar ('Ababeel) upp på himlen, var och en med Sijjeel-stenar (svavelstenar) i näbbar och klor, som de regnade ned över Abrahas armé. Var och en som träffades av stenen dog, och deras kroppar förmultnade snabbt. Den invaderande armén utplånades sålunda nästan helt. Abraha lyckades själv fly med sin elefant och återvände till sin huvudstad, för att kort därefter dö till följd av att ha träffats av Sijjeel-stenar. Denna minnesvärda och mirakulösa händelse inträffade just det år då Profeten ﷺ föddes (570-571 e.Kr.), och den beskrivs målande i Surah 105 (Al-Feel) i Koranen. [61] [62]

Det framgår av ovanstående kortfattade genomgång att Makkah var en bosättning som var minst två och ett halvt årtusenden gammal när Profeten ﷺ föddes, och dess medborgerliga liv liknade mer eller mindre den antika grekiska stadsstaten. Sedan tillvarons begynnelse levde dess invånare huvudsakligen på handel och köpenskap. Varken Banu Jurhum och Ismaels ättlingar, de ursprungliga bosättarna, eller de efterföljande bosättarna var nomader när de först tog Makkah i besittning. Även Quraysh-folket, innan de erövrade den, var inga nomader utan var bosatta

i grannområden och bedrev handel och köpenskap. Det var Makkans religiöst-kommersiella betydelse — på grund av Ka'bahs närvaro i staden — och dess läge på dåtidens internationella handelsväg som gjorde den till ett tvistens äpple mellan de olika stammar som strävade efter att äga och kontrollera den. Ty den var i övrigt bara ett kargt och bergigt område utan några jordbruksutsikter eller andra ekonomiska attraktioner. I vilket fall som helst vore det ett misstag att anta att Makkah, och för den delen Quraysh, endast nyligen hade övergått från en nomadisk till en bofast och merkantil ekonomi kort före eller i samband med islams uppkomst.

Fotnoter:

[59] [Redaktören]: Abraha (även stavat Abreha, dog efter år 553 e.Kr.; regerade 525 - minst 553), även känd som Abraha Al-Ashram, var en aksumitisk armégeneral, sedan vicekung över södra Arabien för Aksums rike, och förklarade sig senare som självständig kung av Himyar. (Stuart Munro-Hay (2003) "Abraha" i Siegbert Uhlig (red.) Encyclopaedia Aethiopica: A-C. Wiesbaden: Harrassowitz Verlag.)

[60] Ibn Hisham, 148-152.

[61] Ibn Hisham, 49-52. De övriga hänvisningarna i Koranen till Sijjeelstenar som regnade ned över de syndiga folken finns i 11:82 och 15:74, vilka båda rör straffet för profeten Luts folk.

[62] Detta inträffade ungefär femtio eller femtiofem dagar före profeten Muhammads ﷺ födelse. Detta år kallas Aam-ul-Feel (Elefantens år).

[Redaktören]

Utdrag ur boken "The Biography of Prophet Mohammad ﷺ" vol. 1 av Mohammad Thajammul Hussain Manna